

Pa poseže Minka
Gospici v besedo:
„Jaz pa vedno volim
Pravo, zlato sredo.

Niso vsi jednaki,
Niti ne na kmetih,
In razlika biva
I v gosposkih zetih.

Eni so prav modri
In previdni, zmerni,
Drugi so pa sitni,
Trmasti in čmerni.

Tineta pa vendar
Moram izuzeti,
Dasi ga ne morem
V zakon jaz imeti.

Moder fant je Tine,
Zlatih je lastnostij,
In pred mano nima
On prav nič skrivnostij.

Le premalo Tine
Izobrazbe ima,
Pa bi ga združila
Z mano še ta zima.

Vse mi je povšeči,
To je le razlika,
Da nad njim se pamet
Moja izpodtika.

Pa železna volja
Mojega očeta,
To mi zabranjuje,
Da ne vzamem kmeta.“

„Minka, vedno rada
Le očeta slušaj,
In kar oče brani,
Tega ne poskušaj.

Naj bo kaj po novem,
Ne pa zmir po starem,
Kaj bi vprezala se,
Minka v kmečki jarem!

Pa je dan potekel,
Noč se je storila.
Gospica od Minke
Se je poslovila.

Póte bodo prišli,
Minka, še iz mesta,
Ti boš imenitna
Še enkrat nevesta.“

„Saj veselja nimam
Prav tako k možitvi,
In nagoni k temu
V srci so mi plitvi.

Le zato bi rada
Jaz se omožila,
Da bi vas o meni
Kdaj ne govorila,

Da zato se nisem
Htela omožiti,
Ker si nisem mogla
Ženina dobiti.

Gospica, drugače
Pa mi je vsejedno,
Saj še več je dekle
Kakor žena vredno.“

(Dalje.)

Ob nemih citrah.

Ob uri pozni ne počivam,
Kot drugi sladkih sanj ne snivam;
Ob citrah nemih sam sedim
In ž njimi vred še jaz molčim.

Ve zlate žice, strune mile,
Kedaj se boste oglasile?
Kedaj o sreči mi zapele,
Radostno zvonke in vesele?

A tiho strune ste ubrane,
Željé vam moje niso znane.
Oj le molčite strune mile,
Z menoj ne boste ve čutile!

F. S. Finžgar.

Jeseni.

Objema pokoj dol in vrt — jeseni,
Prirodi vene lepi prt — jeseni;
Kako zvenél je nekđaj log,
Krillati je napev zatrt — jeseni;
Kako hladil je hram dreves,

Razsut počiva in razdrt — jeseni.
Pri oknu gledam zemljo jaz
Zamišljen na rokó oprt — jeseni,
In to želim, da pošlji Bog,
Kadar mi pošlje smrt, — jeseni!

Anton Medved.